

עדנה פיינרו מראינת את המפיק דייוויד פטנס, ילד הפלא הגדול של הקולנוע הבריטי

בן קרוס וניג'ל הייברס ב"מרכבות האש"
ללמוד מן התלמידים

תמונה מתוך "גיבור מקומי" של פורסיית ופטנס
להשלים עם העבר

אם מסבירים להם שהסרט ייעשה בכל מיקרה, אם יהיו שותפים בו או לא, זו פרשה אחרת, כי אף מנהל אינו רוצה להגיע למצב שבו יישאל, ביום מן הימים, מדוע לא ניצל את ההזדמנות שניתנה לו להשקיע בלהיט אפשרי. ואז התשובה כבר משתנה.

— איך אתה רואה את תפקידך כמפיק סרטים בריטי? האם אין זה פרובוקטיבי מדי עבורך להפיק סרט כמו קאל על העימות הקאתולית-פרוטסטנטי בצפון אירלנד, שבו אין מציגים את בני עמך באור סימפטי כליכך?

אני חושב שכל בריטי העוסק בתיקשורת, בין אם זה רדיו, טלוויזיה או קולנוע, צריך להבין מה התפקיד שנועד לעמו ולמולדתו בעולם היום. לרעתי, אנגליה יכולה להיות בעלת תפקיד חשוב ביותר, אבל בשום פנים ואופן אין זה יכול להיות תפקיד שלטוני או צבאי. לרעתי, זה צריך להיות תפקיד מוסרי. אנחנו יכולים להיות המדינה הראשונה המותרת למשל על נשק אטומי, אחרי שהוא נמצא כבר בירדנו. זאת אופציה שצריך היה לחשוב עליה.

אבל כדי למלא תפקיד מוסרי בעולם, צריך, קודם כל, להשלים עם העבר, והחלק השלילי ביותר בעברנו, הוא האספקט האימפריאליסטי שלו. וזה אכן החלק שקשה לנו יותר מכל להשלים עימו. רבים באנגליה עדיין שוגים בחלומות של זוהר ותהילה על ממלכה שהשמש אינה שוקעת בה לעולם. כדי לזעזע את העמדה הזאת, אני מפיק עתה שלושה סרטים: קאל שהוצג כאן, סרט של מייקל קולינס שעלילתו מתנהלת בוויאטנאם, וסרט על קריקט, שלכאורה אינו עושה רושם פוליטי כלל, אבל הוא בכל זאת עוסק בפוליטיקה, שכן האנגלים היו הראשונים שהשתמשו בספורט למטרות מדיניות.

אני מנסה לומר לבני עמי: הנה, אלה הדברים שעשיתם, השלימו עימם, חידלו להתנצל, פיתחו

ג'ון לינץ' ב"קאל"
לרשום כל שם

דף חדש ובואו אל תוך המאה העשרים. כי כל עוד אנחנו תקועים בביצות כמו אירלנד, אין לנו שום סיכוי לפסוע את הצעד הזה קדימה.

— לא התעוררו בעיות כאשר צילמת באירלנד סיפור על נער קאתולית המשתף פעולה עם המחתרת למרות רצונו, ומתאהב באלמנתו הקאתולית של שוטר פרוטסטנטי, וההערות הרבות על הקיצונים משני הצדדים, המטילים את העם כולו למרחץ דמים? לא הסעירו רוחות? באורח פלא, הכל עבר בשקט גמור, אולי משום שגם האנשים שנתוכם צילמנו את הסרט, הבינו את מה שאנו מנסים לומר. אפילו העובדה שלצורך הצילומים היינו צריכים לקשט קירות של שכונה קאתולית בדגלים בריטיים, עברה בשלום. אולי זה היה האישור הטוב ביותר שאנחנו בדרך הנכונה.

— מה הוא סוד הצלחתך כמפיק? קודם כל, אני צריך לומר שבתחילת דרכי עשיתי כמה סרטים גרועים מאוד. אבל כבר אז החלטתי שלא אחזור אף פעם על אותה השגיאה פעמיים. והיום, בשלב זה של הקריירה שלי (המשך בעמוד 43)

מפיק דייוויד פטנס עם בימאי ביל פורסיית
יותר ניסיון מאשר לאחרים

דייוויד פטנס, הוא איש הפלא של תעשיית הסרטים הבריטית. הוא דלה מן האלמוניות את אלן פרקר בבאגסי מאלון ואחריו הפקיד בידיו את אקספרס של חצות, הוא נתן לרידלי סקוט את ההזדמנות הקולנועית הראשונה שלו בדואליסטים. בזכותו התממש סרטו של יו

קולנוע להבקרי קולנוע

הארסון מרכבות האש. בכל המקרים הללו הוא בחר לעצמו צעירים אלמוניים שאיש לא היה מוכן להמר עליהם, הפקיד בידיהם סרטים שבמכת ראשון לא נראו כלל להיטי קופה, ועשה עימם היסטוריה.

יש טוענים שאצלו זו שיטה, יש המאמינים שניחן כמגע קסם, ומעל לכל, נוהגים לזקוף לזכותו את התחיה של הקולנוע האנגלי.

גם כשהוא חרג ממינהגו ובחר בבימאי מנוסה